

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗



พระราชบัญญัติ

ศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒)

พ.ศ. ๒๔๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๗

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระ
บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

เล่ม ๘๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๙๗

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ สุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราช บัญญัติสุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติสุลกากร (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องรับตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้เช่น นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มสทธิไม่มายื่นคำร้องเรียก เอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับขานพาหนะที่ใช้ในการกระทำ ผลิต สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๓

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๑) มาตรา ๑๕
 มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘
 มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓
 มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐
 มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓
 มาตรา ๘๕ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ และ มาตรา
 ๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ และ
 ให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๖ (๒)..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
 บาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่ง
 หมื่นบาท”

มาตรา ๑๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพัน
 บาท”

มาตรา ๑๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
 บาท”

มาตรา ๒๑ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
 บาท”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๒๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๔ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือจะให้ริบตัวเรือนนไว้ก็ได้”

มาตรา ๒๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และของนั้นให้ริบเสีย”

มาตรา ๓๓ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท....”

มาตรา ๕๓ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

มาตรา ๕๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๕๗ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๖๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือสามเท่าจำนวนค่าภาษีของคน หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๖๖ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๗๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท....”

มาตรา ๗๔ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และสินค้าที่ได้บรรทุกลง หรือขนขึ้น หรือวาง หรือเหลืออยู่ในเรือนั้น ให้ริบเสีย”

มาตรา ๕๐ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๕๑ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท สำหรับหีบห่อหนึ่ง ๆ ที่ไม่ได้แสดง นอกจากค่าภาษีที่ต้องเสียสำหรับของมัน”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๕๓ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๕๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่น
บาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๑๑๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
บาท.....”

มาตรา ๑๑๔ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่ง
หมื่นบาท”

มาตรา ๑๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น
บาท”

มาตรา ๑๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
บาท”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๔๕ และมาตรา
๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่ง
ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้อัตราโทษต่อไป
แทน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๔๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท.....”

มาตรา ๖๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๔๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๑ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท...”

มาตรา ๑๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๔๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๖ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มครองทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็กน้อยๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดอันสำคัญ หรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นเรื่องเท็จหรือเป็นความไม่บริสุทธิ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดลงในรายการใดๆ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

หรือฐานหลักเตียง หรือพยายามหลักเตียงด้วยประการใด ๆ
บรรดาการเสียดำเนินการตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัด
หรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่าเป็นเพราะเหตุใด
จึงควรฟ้องผู้กระทำผิด”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และ
มาตรา ๑๐๒ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๔๖๕

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่ง
พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่ม
เติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑)
พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๕๖
แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๕ และมาตรา ๕
และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธ
ศักราช ๒๕๕๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกิน
กว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วย
ผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรม
ตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการที่คณะ
กรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

ผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิด
อันนั้น

มาตรา ๑๐๒ ตี ให้อธิบดีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและ
รางวัลตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐ
มนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีสกุลกากร หรือของต้องห้าม
ต้องกำกัในการนำเข้ามาใน หรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักร
ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าขาย
ของกลาง แต่กรณีที่ได้รับของกลาง หรือของกลางไม่อาจ
จำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายที่ไม่มีผู้
แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและ
รางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าปรับ แต่ในรายที่ไม่มีผู้แจ้งความ
นำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่กรมการตรวจเก็บอากรขาต และเจ้าหน้าที่ผู้
สำรวจเงินอากรตรวจพบ เป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้
จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บ
เพิ่มเติมได้”

เล่ม ๓๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๐ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมีสิ่งซึ่งต้องห้าม หรือสิ่ง
มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นสิ่งต้องจำกัด หรือเป็นสิ่งลักลอบ
หนีศุลกากรไว้ในครอบครอง ให้อธิบดี พนักงานศุลกากรผู้
ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี พนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็น บันทึก
ถ้าเสนอต่อศาลในเมื่อมีการดำเนินคดี ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า
เป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้น และ
ผู้นั้นได้นำสิ่งนั้นเข้ามาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือนำเข้ามา
โดยการลักลอบหนีศุลกากร แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์
ได้เป็นอย่างอื่น

ให้นำบทบัญญัติในวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การกระทำผิด
ต่อกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกป็นอก และการ
นำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง และกฎหมาย
ว่าด้วยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๑ สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัติ
เมื่อยึดไว้ครบสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติ
ถ้าเจ้าของ หรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอา ให้ถือว่าเป็น
สิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๑๒ เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใด เป็นเขตควบคุมสุลกากร ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนด เขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมสุลกากร

ภายในเขตควบคุมสุลกากร ให้

บรรดาโรงเรียน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ใน อำนาจการตรวจค้นของพนักงานสุลกากรตลอดไป ไม่ว่า ในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้ อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานสุลกากรต้องแสดงว่าตนมี เหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัว ว่าเป็นพนักงานสุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าใน หรือออกไป หรือพักอยู่ใน หรือผ่านเขตนั้น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการ ตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคล ดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยสุลกากร และ บุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของ พนักงานสุลกากร พนักงานสุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้อง มีหมายจับ แล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรง
เรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นในเวลากลางคืนจะต้องเป็น
พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

มาตรา ๑๓ ภายในเขตควบคุมศุลกากร อธิบดีมีอำนาจ
ประกาศให้ผู้ทำการค้าสินค้าชนิดใด ตามลักษณะเงื่อนไขใดที่
อธิบดีกำหนดไว้ จัดให้มีสมุดควบคุมตามแบบที่อธิบดีกำหนด
และให้ลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้าชนิดนั้นใน
การประกอบการค้าเป็นรายวันในสมุดนั้น การประกาศ ให้
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศตามความใน
วรรคก่อน ให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการ
ในสมุดควบคุมเป็นรายวัน

ถ้าการตรวจแสดงให้เห็นว่ามีสินค้าขาดหรือเกินจำนวนที่
ควรจะปรากฏตามสมุดควบคุม ในเมื่อคำนึงถึงจำนวนสินค้าที่
ผู้ทำการค้าสมควรไว้เพื่อใช้สอยเอง และให้ครอบครัวใช้
สอยตามปกติแล้ว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้าซึ่งขาดหรือ
เกินนั้นได้นำมาไว้ในครอบครองของผู้ทำการค้า หรือย้ายขน
ไปโดยผิดกฎหมาย แล้วแต่กรณี โดยยังไม่ได้ชำระค่าอากร

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๔๗

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจประกาศระบอบบริเวณพิเศษในเขตควบคุมศุลกากร ซึ่งจะต้องอยู่ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ และให้พิมพ์แผนที่แสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้น การประกาศ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ภายในบริเวณพิเศษนั้น ผู้ใดมีสินค้าเพื่อการค้าของตน หรือของผู้อื่น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้ชำระค่าอากร เว้นแต่จะแสดงให้เห็นที่พอใจว่าได้ชำระอากรแล้ว

ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไป หรือออกมา หรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตขนซึ่งพนักงานศุลกากรได้ออกให้ และต้องแสดงใบอนุญาตขนนั้นเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกกรอง

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ วรรคสาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๘๗

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ป. พิบูลสงคราม
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ
เนื่องจากอัตราโทษปรับตามกฎหมายคุ้มครองการค้าปลีกในปัจจุบันได้กำหนดขึ้น
ไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๕ ในขณะที่เงินอัตราโทษปรับที่ค่าเกินไป
ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวและ
ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้นควรจะต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นสืบเท่าของ
อัตราโทษเดิม ทั้งการยึดของกลางในการกระทำผิดกฎหมายคุ้มครองการค้า
ปลีกนั้นไม่มีตัวผู้ต้องหา กว่าจะตกเป็นของแผ่นดิน จะต้องยึดไว้จน
ครบหกเดือนโดยผู้ผิดสิทธิไม่ยื่นคำร้องเรียกเอาจึงจะตกเป็นของแผ่นดิน
เป็นการล่าช้ามากเกินไปสมควรโดยไม่จำเป็น ทำให้ของกลางนั้นเสื่อม
คุณภาพ ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญหาอะไรใดแล้ว และเป็นเหตุให้ผู้เจ้า
ความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมได้รับเงินคืนบนแต่วางมัดจำไปโดย
เป็นผลเสียในการปราบปรามจึงจำเป็นต้องย่นระยะเวลาให้สั้นเข้า ดังนี้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

การมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเด็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกับข้อบังคับกรมศุลกากร ก็เนื่องจากขณะปรากฏว่า มีคดีกระทำผิดกฎหมายศุลกากรเกิดขึ้นในส่วนของภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ทั้งบางรายเกิดขึ้นในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากรตั้งอยู่ การที่จะส่งเรื่องมาให้ข้อบังคับกรมศุลกากรทำการเปรียบเทียบปรับทุก ๆ รายเป็นการล่าช้าและยุ่งยากมาก สมควรมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเด็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเดียวกับข้อบังคับกรมศุลกากรได้ และสำหรับคดีทราดคาของกลางรวมค่าซากกรเกินกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท ก็สมควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากรผู้แทนกระทรวงการคลังและผู้แทนกรมตำรวจทำการเปรียบเทียบ แทนที่จะให้เป็นอำนาจของข้อบังคับกรมศุลกากรแต่ผู้เดียว เพื่อเป็นการรัดกุมรอบคอบเป็นประโยชน์แก่ราชการยิ่งขึ้น การกำหนดจ่ายเงินคืนบนและรางวัลนั้นแล้ว เพื่อเป็นประกันแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม เป็นกำลังใจสืบเตาะเตาะปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายศุลกากร จึงสมควรกำหนด การจ่ายเงินคืนบนและรางวัลสำหรับ การจับกุม การกระทำผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร ฐานล่าแดงเท็จ และตรวจพบเงินอากรขาดไว้ในกฎหมายศุลกากร ให้เป็นการแน่นอนยิ่งขึ้น อนึ่ง ถ้ามีผู้ตั้งข้อหา

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๗

ในความคิดฐานดังกล่าวเห็นสมควรอยู่ในขณะนี้ ผู้กล่าวหาขอมมีหน้าที่
 นำสืบ ซึ่งมีจะหาพยานหลักฐานได้ ไม่เพียงพอที่จะตั้งโทษผู้ต้องหาได้
 ถ้าให้อำนาจแก่อธิบดีกรมศุลกากร พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้ง
 เป็นพิเศษจากอธิบดี และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ บันทึกรับ
 เก็บจริงที่ตนเองได้พบเห็นการกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว
 เด่นชัดต่อศาล โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริง
 ที่ชัดเจนไว้ในบันทึกนั้นยกขอมจะเป็นผลดีในทางคดี เพราะหน้าที่นำสืบ
 ตกอยู่แก่จำเลย นอกจากนั้นแล้วสมควรกำหนดเขตควบคุมศุลกากร
 เพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจตรวจค้นและบังคับการดังกล่าวเห็น
 สมควรโดยเข้มนวด ทั้งนี้เนื่องจากตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันมี
 บทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจค้นและบังคับการ
 ดังกล่าวเห็นสมควรไม่เพียงพอ ส่วนการกำหนดเขตควบคุมศุลกากร
 พิเศษนั้น ก็เนื่องจากขณะนั้นบางท้องที่รวมพร้อมเคยเป็นที่พักคนจีนตามที่
 ดังกล่าวเห็นสมควร และไม่มีบทกฎหมายที่จะปราบปรามได้ จึงสมควร
 ที่จะกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษขึ้น เพื่อปราบปรามให้หมดสิ้นไป
 ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่รัฐในการที่จะเก็บอากรได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น